

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

7.

Úgy gondolom, mindannyian egyetértünk abban, hogy Jézus Krisztus a valaha élt legnagyobb tanítómester. Éppen ezért érdekes tanulmányozni a tanítási stílusát. A leggyakrabban használt módszere, hogy bemutatott egy alapelvet, majd elmagyarázta és példákkal illusztrálta azt.

Jézus tehát kijelentette az igazságot egy-egy alapelvben. Nagyon fontos a mi életünkben is, hogy legyenek elveink, amelyek alapján éljük az életünket. Tudnunk kell, hogy miért pont azok az elvek határozzák meg az életünket. A legjobban úgy érthetjük meg, ha ezeket az elveket valaki illusztrálja számunkra.

Jézus következetesen ezzel a módszerrel tanított a Hegyibeszédben: kijelentett egy-egy alapelvet majd példákkal illusztrálva megmagyarázta azt.

Most, hogy elérkeztünk Máté evangéliuma 7. fejezetéhez, egy új alapelvhez érkeztünk.

Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Majd továbbmegy és megmagyarázza ezt az alapelvet:

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek és amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek.

Azután pedig illusztrálja ugyanezt az alapelvet:

Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre a gerendát sem?

Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a magad szemében ott a gerenda.

Képmutató, vedd ki először a saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivedd atyád fia szeméből a szálkát.

Ne adjátok oda a kutyáknak azt ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal széttaposás azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket.

Ez az ígerész sok ember számára nehezen érthető. Úgy tűnik, mintha Jézus valamit megtiltana, azután pedig annak cselkvésére ösztönözne: „*ne vessétek oda gyöngyeiteket a disznók elé a ne adjátok oda a kutyáitoknak azt ami szent.*“ Ez ugye azt jelenti, hogy valamilyen módon megítélem az embereket, hiszen meg kell gondolnom, hogy kivel oszthatom meg a szent dolgokat. Kivel oszthatom meg Isten bölcsességének gyöngyeit? Ehhez valamilyen ítéletet kell hoznom, hiszen nem szabad a kutyáknak vagy a disznóknak adnom.

Jézus itt tulajdonképpen azt tanítja nekünk, hogy nem szabad elítélnünk másokat, ugyanakkor meg kell különböztetnünk az embereket.

Isten önmaga számára tartotta fenn azt a jogot, hogy elítéljen valakit. Isten a végső bíró, nekem tehát nincs jogom senkiről sem azt mondani, hogy elítéltetett vagy elkárhozik.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében beszél arról, hogy milyen borzalmas dolgokat cselekszenek a világi emberek, hogy milyen szörnyű helyé vált is ez a világ. Az emberek gonoszok, álnokok, istenkáromlók, paráznák és rengeteg szörnyű dolgot tesznek.

Miután Pál felsorolja ezeket a borzasztó dolgokat, hozzáfűzi, hogy *„ezért nincs mentséged te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!”*

Nincs mentséged tehát, ha elítélsz valaki mást. Ha valakit elítélek tettei miatt azt mondva: „Ez borzasztó, szörnyű, és gonosz dolog“, akkor ezzel beismerem azt, hogy tudom, hogy az a bizonyos dolog gonosz. Ha ezt követően ugyanazt teszem, vagy legalábbis ugyanannak a bűnnek egy másik árnyalatát követem el, akkor ezzel önmagamot ítélem el, hiszen az előbb elismertem, hogy tudom hogy mi a helyes és a helytelen, mégis a helytelen dolgokat teszem. Valószínűleg én rosszabb állapotban vagyok mint az, aki felett ítélkezem.

Lehet, hogy én ugyanazt teszem, csak egy kis módosítással - kicsit megváltoztatva a helyszínt, szituációt vagy a neveket. Gyakran előfordul, hogy valakit könnyen elítélünk valamiért, pedig ha egy kicsit megváltoztatjuk az adott helyzetet, akkor kiderül, hogy mi is pontosan ugyanabban a dologban vagyunk sárosak.

Biztosan emlékeztek arra a történetre, amikor Nátán elment Dávidhoz és elmesélte neki, hogy él egy ember a királyságában, aki nagyon gazdag és mindene megvan: szolgái és szolgálólányai, sok juha és marhája és mindene amit csak akar.

A szomszédja pedig egy szegény ember, akinek mindene egyetlen kis báránkjája, szereti is nagyon a báránkját: együtt alszik, és együtt eszik vele, bent lakik a báránka a házban - a mindene annak az embernek.

A gazdag embernek pedig vendégei érkeztek és megparancsolta a szolgálóinak, hogy menjenek át a szomszédba a szegény emberhez és erővel vegyék el a báránkját, és azt készítsék el a vendégeknek vacsorára.

Dávid nagyon megharagudott amikor meghallotta ezt a történetet, és elítélte azt az embert. *„Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette“* –mondta ingerülten Dávid. *„Te vagy az az ember,“* –hangzott a próféta válasza.

Csak egy kicsit kell változtatni a történeten és máris felismerjük a téma aktualitását Dávid életében, hiszen Izráel királyának rengeteg felesége volt. A szomszédságában pedig ott lakott Uriás, akinek feleségét Dávid elvette, míg a férjét megölette.

Amikor a próféta bement bement Dávidhoz, egy kicsit más szemszögből mutatta be neki ugyanazt a történetet és Dávid rögtön ítelt. Viszont amikor a próféta rávilágított arra, hogy itt tulajdonképpen a királyról van szó, Dávid saját magát vonta ítélet alá. A körülmények ugyan egy kicsit különböztek, de a próféta találóan csak annyit mondott: *„Te vagy az az ember, te követted el ezt, így önmagadat ítélted halálra.“*

Gyakran mi is ugyanezt tesszük: nagyon gyorsan elítélünk másokat bizonyos dolgokért, de hogyha más szemszögből vizsgáljuk meg a dolgot, akkor kiderül, hogy mi is ugyanabban a dologban vagyunk bűnösök.

Nagyon érdekes és meglepő számomra az, hogy mennyire borzasztónak tűnnek a saját bűneink amikor más követi el azokat. Amikor mi követjük el, akkor nem is tűnnek olyan szörnyűnek. Önmagamát gyakran rózsaszín szemüvegen át nézem, és elég jól nézek ki. Ha valami rosszat teszek, mindig jó kifogást is tudok rá találni. Ha viszont valaki más teszi azt, akkor azt szörnyűnek és borzasztónak találom. Sokkal szigorúbban ítélünk meg másokat, mint önmagunkat.

Az Úr tehát csak azt mondja hogy *„ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek“*. Egyébként is, az ítélet nem az én dolgom, hanem Istené. *„Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek.“* Mások elítélésével csak magamnak állítok mércét, saját magam vonom szigorú ítélet alá. *„És amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek.“* Megint csak én szabom meg a mércét. Amilyen mércét szabok másoknak, nekem is ugyanazt a mércét kell majd megütnöm. A legjobb tehát, ha ezt az egész ítélkezései ügyet Isten kezében hagyjuk.

Ezután az Úr rámutat, hogy tulajdonképpen mennyire nevetséges, ha megpróbálom a testvérem hibáit kijavítani.

Ha azt mondom, hogy: „Hú, láttad a testvérem szemében azt a szálkát?“ „Hát akkor idesüss,“ mondja az Úr, „megtaláltad a testvéred szemében a szálkát, de úgy tűnik, azt nem veszed észre, hogy a saját szemedből egy félméteres gerenda kandikál ki!“

Jézus arra int, hogy *„vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát“*. Más szóval: ki vagyok én, hogy elítéljek valakit azért, amit ő rosszul csinál, amikor annyi hiba van a saját életemben is? Ha ítélkező ember vagyok és elítélek másokat, akkor az emberek elkezdik majd az én életemben keresni a hibákat, mert egyszerűen ilyen az emberi természet. Ha olyan típusú ember vagy, aki folyamatosan elítél, kritikával illet másokat, akkor figyelj meg, hogy az emberek hamarosan a te hibáidra is felfigyelnek. Csak úgy tudják a saját hírnevüket helyreállítani, ha téged lehordanak.

Az alapelv tehát, hogy *„ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek“*. Ugyanakkor az Úr adott nekünk értelmet és bölcsességet, és nem azt várja tőlünk, hogy ezt a bölcsességet a polcon tároljuk és ne használjuk. Ezért azt mondja nekünk, hogy *„ne adjátok oda a kutyáknak azt ami szent és gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket“*. Vannak olyan emberek, akikkel nem lehet megosztani Isten dolgait és nem is érdemes próbálkozni ezzel. Nem fogják tiszteletben tartani Isten dolgait, hanem kigúnyolják azokat, széttapossák őket, majd megfordulva széttépnek titeket.

Honnan tudhatom akkor, hogy kivel oszthatom meg Isten igazságát és kivel ne tegyem, anélkül, hogy ítélkezném?

Miközben Jézus ezekről a dolgokról beszélt, Péter is ott ült a hallgatóság körében. Később, második levele írásakor, ő is beszél erről a témáról. Amikor a tévtanítókról, a gonosz emberekről és a hamis prófétákról beszél, azt mondja, *„betelt rajtuk az igaz példabeszéd: a kutya visszatér a maga okádására és a megfürdött disznó sárban hempereg“*. Visszatértek tehát a régi természetükhöz. Megfigyelhetjük, hogy Péter ugyanazt a példát használja a kutyáról és disznóról, mint Jézus.

Vannak olyan emberek, akik egyszerűen kigúnyolják a Lélek dolgait. Ha egy ilyen embernek kezdek el Isten drága dolgairól beszélni, azokról a csodálatos dolgokról, amiket Isten az életemben elvégzett, az valóban olyan, mintha a gyöngyeimet dobnám oda a disznók elé.

Jézus azt mondta, hogy ezt ne tegyük, ugyanakkor felmerül a kérdés: De hát honnan tudhatom, hogy ki milyen ember? Hogyan járhatok azon a keskeny úton, hogy ne ítélkezzek, de ugyanakkor ne legyek bolond se, aki a gyöngyököt a disznók elé veti? Hogyan is lehetnék erre képes? Az Úr megadja rá a választ a következő versben:

KérjeteK és adatik nektek,

A szó, hogy „kérjeteK“ olyan, amit Jézus a mi imádságaink leírására használ, de sohasem használja akkor, amikor a saját imaéletéről beszél. A szó maga azt jelenti, hogy „kényörögni“, „kérlelni“ vagy „esedezni“.

Amikor Jézus a saját imaéletéről beszél, akkor egy másik szót használ, ami „érdeklődést“ jelent.

Viszont a mi imádságunkkal kapcsolatban azt mondja, „kényörögünk“ az Atyához és „kérleljük“ Őt.

Jézus egyenlő félként járulhatott az Atya elé; amikor mi megyünk hozzá, akkor tulajdonképpen koldusként megyünk, hiszen nincs mit adnunk az Atyának, de ha ennek ellenére kérünk, akkor adatik nekünk.

Jakab azt mondta: *„kértek valamit, nem kapjátok meg, mert rosszul kértek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni“.*

Keressetek (ez már kicsit erősebb kifejezés), és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek.

Valaki egyszer rámutatott, hogy ezek az igék a görögben folyamatos időben vannak, ami szó szerint azt jelenti, hogy folyamatosan kérjeteK, folyamatosan keressetek és folyamatosan zörgessetek. Nem egy egyszeri, befejezett cselekedetre utalnak tehát, hanem folyamatos cselekvésre.

Az állandó imaéletünk ebből kell hogy álljon, hogy kérünk, keresünk és zörgetünk. Ha kérünk, adatik nekünk, ha keresünk, találunk és ha zörgetünk, megnyittatik nekünk.

Mert aki kér mind kap, aki keres, talál és a zörgetőnek megnyittatik.

Ezután Jézus egy illusztrációt alkalmaz:

Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki?

Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?

Jézus az imádságról szóló tanításában a kapcsolat fontosságáról beszélt (ezért mondhatjuk: Mi Atyánk), hiszen Isten gyermekeként jogunk van odamenni az Atyához, bármikor amikor csak szükségünk van valamire. Itt újra a kapcsolatot helyezi előtérbe, amikor azt mondja, *„mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei atyátok azoknak, akik kérik tőle“* - vagyis nektek, a gyermekeinek.

Jézus itt rámutat arra, hogy földi apaként felismerjük a gyermekeink szükségleteit. Ha a fiam odajön hozzám: „Apa, éhes vagyok! Kaphatok egy szendvicset?“, akkor nem adok a kezébe egy

követ: „Nesze, rágcsáld csak ezt, kisfiam“. Ismerem alapvető szükségleteit és amikor azok betöltését kéri tőlem, akkor ezt meg is teszem.

Ha pedig halat kér akkor kígyót adnék neki? Már maga a gondolat is visszataszító - hát persze, hogy nem adnék neki kígyót. Szeretem a gyerekeimet, és tiszteletben tartom szükségleteiket. Ha kenyeret kérnek tőlem, akkor kenyeret adok nekik, ha pedig halat, akkor halat kapnak.

Ha én tehát gonosz létemre, vagyis minden hibámmal és gyengeségemmel együtt nem lennék annyira kegyetlen és embertelen a gyerekeimmel, hogy követ adnék nekik, ha kenyeret kérnek és kígyót adnék nekik ha halat kérnek, akkor mennyire kevésbé tenne ilyet mennyei Atyánk. *„Ha tehát ti gonosz léteitekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel jobbat ad a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?“*

Amikor Lukács erről evangéliumában ír, azt mondja, *„mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle“.*

Érdekes, hogy vannak emberek, akik azt hirdetik Istenről, hogy olyan, mint aki zsákbamacskát árul, amikor valaki odamegy hozzá azzal, Isten Szentlelkének a munkáját szeretné tapasztalni az életében. Hallottam embereket akik azt mondták hogy, vigyáznunk kell, amikor megnyitjuk magunkat Isten előtt, mert voltak olyanok, akik szerettek volna megkeresztelkedni a Szentlélekkel, ahelyett azonban démonok szállták meg őket. Ez azonban teljesen idegen mindattól, amit itt Jézus tanított, és az egyik legistenkáromlóbb kép az Úrról, amit csak valaki kitalálhat.

Az ilyen zsákbamacskás történetek miatt sokan elkezdtek félni Istentől. „Nem árt inkább vigyázni Isten előtt, mert nem akarjuk, hogy ilyen borzasztó dolgok történjenek bárkivel is“. Nem kell azonban aggódnunk, hanem teljes bizonyossággal mehetünk Istenhez. Nem félek attól, hogy Isten mit fog tenni velem, hogyha teljesen megnyitom magam előtte; inkább attól félek, hogy mi lesz, hogyha nem nyitom meg magam Isten előtt, akkor mennyi mindent mulasztok el. Egyáltalán nem félek attól, hogy teljesen megnyissam az életemet Isten előtt és nem aggódom, hogy mit fog Isten csinálni az életemben: mit enged meg nekem, vagy hova fog küldeni, vagy mit fog kérni tőlem.

A zsákbamacskás történetek szörnyűek, azt mondják, hogy „vigyázz mit mondasz, hogy mit nem akarsz megtenni, mert Isten majd pont azt fogja kérni tőled“. Emiatt aztán elkezdünk tartani Isten akaratától, és tulajdonképpen félni kezdünk tőle. Ki nem állok a kígyókat, a bogarakat és a patkányokat, tehát ha azt mondom Istennek, hogy „legyen meg a Te akaratod“, akkor holtbiztos, hogy Afrikába küld misszionáriusnak. Aztán egész éjjel reszkethetek a hálóm alatt, miközben hallgatom, hogy bogarak mászkálnak körülöttem.

Nem, nem, nem, Isten egyáltalán nem ilyen. Mennyei Atyád szeret téged és terve a te életeddel messze felülmúlja a te terveidet. A legjobb dolog, ami valaha is történhet bárkivel, az az, ha kidobja a saját tervét az életére és átadja magát Isten tervének. Soha, semmilyen jobb dolog nem történhet veled annál, minthogy Isten tervének a középpontjában vagy. Olyan Atyám van, aki az én javamat keresi.

Csak akkor lesz dühös, ha én beleavatkozom a dolgokba, és ezért nem tudja elvégezni azt, ami a lehető legjobb lenne az életemben. Ez mérgezési Őt, mert néha az útjába állok, mert azt hiszem, hogy én jobban tudom, hogy mi a legjobb a számomra. Időnként akaratoskodom is - megpróbálom megkapni mindazt, amit én megálmodtam az életemre, mert azt hiszem, hogy az

a legjobb számomra. Amikor én akaratos vagyok, akkor Ő kezelésbe vesz. Ezt nem azért teszi, mert nem szeret engem, hanem egyszerűen azért, mert útjában állok mindannak amit Ő eltervezett az életemre vonatkozólag.

Mindaz, amit Isten tervez a számodra a lehető legjobb dolog, ami csak történhet veled. A legbölcsebb dolog amit bárki is tehet, hogy teljesen átadja magát és odaadja az életét Istennek. Isten szeret téged és a mennyei Atyádnak fontos, hogy neked a lehető legjobb legyen.

Figyeljük meg, hogy bármikor találkozunk a Bibliában a „tehát“ vagy „ezért“ szavakkal sohasem egy-egy gondolat elejére utalnak. Ezek a kifejezések kötőszavak a szövegben. Amikor találkozunk velük fel kell tennünk a kérdést, hogy miért is vannak ott.

Az aranszabálynak nevezett szakasz idézésekor gyakran abba a hibába esnek az emberek, hogy ezt a „tehát“ szót kifelejtik, valahogy így: *„amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük”*.

Az idézet így értelmét veszíti, hiszen olyan követelményt állít elénk, amelyet képtelenek vagyunk teljesíteni – a „tehát“ szó nélkül semmi esetre sem tudjuk teljesíteni.

Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.

Ez annak az igeszakasznak az utolsó verse, amely úgy kezdődött, hogy *„ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek”*. Később Jézus azt is mondta, hogy *„amilyen mértékkel mérték, nektek is olyannal mérnek”*. Vagyis amilyen mércével másokat néztek, ugyanazt a mércét fogják rátok is alkalmazni. Amilyen ítélettel ítélték másokat, ugyanolyan ítélettel ítéltettek meg ti is.

A szakaszt amelyben Jézus az ítélezésről beszélt azzal zárja, hogy ezért *„tehát, amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük”*.

Sokak szerint Jézus ezzel semmi újat nem mondott, hiszen akkoriban ez igen népszerű közmondásnak számított. Konfúciuszt azt mondta, hogy *„ne tegyetek másokkal olyat, amit nem akartok, hogy veletek tegyenek”*. Arisztotelész szerint *„amit nem akartok, hogy veletek tegyenek, ti se tegyétek másokkal”*. Ha valami nem tetszik neked, azt ne tedd másokkal sem“, mondta Szokratész.

Egyesek szerint Jézus itt ugyanezt mondja, de ha figyelmesen elolvassuk, akkor rájövünk, hogy nem így van. Az előbb idézett filozófusok negatívan fejezték ki mondandójukat. Nem akarom, hogy megölj engem, ezért én sem ölök meg téged. Nem akarom, hogy kirabolj engem, tehát én sem rabollak ki téged.

Jézus állítása viszont pozitív – nem azon van a hangsúly, hogy mit NE tegyünk, hanem hogy mit tegyünk meg. Más szóval, ha Konfúciuszt követem, akkor nem gyűlölök téged, ha azonban Jézust követem, akkor szeretni foglak.

Nem csak valaminek a hiányáról van itt szó, nem negatív értelemben értjük, hanem pozitívan. Ha Konfúciuszt követem, nem fogok lopni tőled, ha azonban Jézust követem, akkor adok neked valamit. Látjátok a különbséget?

A negatív kijelentés passzivitásra ösztönöz minket, míg Jézus esetében a pozitív hozzáállásra és aktív cselekvésre indít bennünket – a jóra, a kedvességre, a szeretetre, az adakozásra. Amit szeretnék, hogy mások tegyenek velem, nekem is azt kell tennem másokkal.

Visszatérve a „tehát“ szócskára - képtelenség lenne teljesíteni Jézusnak ezt a parancsát, ha az Isten ereje nem munkálkodna az életemben. A „tehát“ szó visszavezet bennünket oda, hogy *„kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek, mert aki kér mind kap, aki keres talál, és a zörgetőnek megnyitattik“.*

Magamtól képtelen vagyok megtenni azt, amiről itt Jézus beszél, nincs hozzá erőm, sem képességem. Ezért Istentől kell kérnem, hogy a Szentlelke által munkálkodjon az életemben és Isten szeretetének az erejét kell keresnem az életemben. Isten ereje nélkül képtelen vagyok megfelelni azoknak a követelményeknek, amelyeket Jézus állít elénk a Hegyibeszédben.

A folytatásban Jézus a tanultak gyakorlati alkalmazásáról beszél.

Miután elénk tárta az alapelveket, megmagyarázta és példákkal illusztrálta őket. Végül arra biztatja hallgatóit, hogy cselekedjenek a tanultak szerint.

Jézus a következőkben tehát a gyakorlati alkalmazásra biztat minket, először figyelmeztetéssel teszi ezt, azután pedig pozitív kijelentésekkel.

Menjétek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozattba visz, és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Jézus először arról beszél, hogy a kapu szoros, és az út pedig keskeny - ezért elkötelezettségre és odaszánásra van szükség.

Bármely területről is legyen szó az életünkben, amelyben sikereket szeretnénk elérni, mindkettőre szükség van – szoros kapukon kell bemennünk és keskeny utakon kell járnunk. Itt nem csak a keresztény életről van szó, hanem bármilyen sikerről. Ahhoz, hogy elérjük a sikert, a győzelmet el kell köteleznünk magunkat az adott ügy mellett és oda kell szánunk magunkat a cél elérésére.

Amikor a szoros kapuról olvasunk, a János evangéliuma 14. része jut eszünkbe. Ott Tamás azt kérdezte Jézustól: *„Uram nem tudjuk hova mégy, honnan tudnánk akkor az utat?“* Jézus így válaszolt: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet“.*

Jézus először a keskeny útról és a szoros kapuról beszél, majd a hamis prófétákra figyelmeztet.

„Én vagyok az igazság“, mondja Jézus és ez az út életre vezet. *„Én vagyok az élet“* és az ahhoz vezető *„út“* is. *„Menjétek be tehát a szoros kapun!“*

Vannak olyan emberek, akik állandóan azzal vádolnak engem, hogy túlságosan szűk látókörű vagyok. Észrevettétek már, hogy mekkora hangsúlyt fektetnek az emberek manapság arra, hogy széleslátókörű, toleráns legyen valaki? Egyesek szeretnék annyira kiszélesíteni az utat, hogy mindenki ráférjen. Szerintük, minden út Istenhez vezet. A széles út mindenkit magára

enged, aki bármilyen vallásos meggyőződéssel rendelkezik. Hiszen ha valaki vallásos, azt biztosan elfogadja majd Isten.

Jézus szerint ez nem így van: *„Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják. Tágas az a kapu és széles az az út, amely a kárhozatba visz és sokan járnak rajta.“*

Ha azzal vádolnak az emberek, hogy túlságosan szűklátókörűen gondolkozol, akkor dicsérd érte az Urat, mert ez azt jelenti, hogy a helyes úton jársz.

„Mert széles az az út“, vagyis népszerű, *„amely a kárhozatba“,* vagy más szóval a pusztulásba visz. *„Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak akik azt megtalálják.“*

Ezután Jézus figyelmeztet minket, hogy

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.

A Bibliában nagyon sok figyelmeztetést találunk a hamis prófétákkal, tévtanítókkal kapcsolatban és ez megint egy olyan dolog, ami részemről valamiféle ítéletet követel.

Ahhoz, hogy óvakodni tudjak a hamis prófétáktól, fel kell ismernem, hogy ki is az. Fel kell ismernem, ha valaki nem teljesen Isten Igéjéhez ragszkodva prédikál - ez az illető hamis próféta és nekem óvakodnom kell tőle. Nem könnyű dolog óvakodni a hamis prófétáktól, mert kívülről ezek a próféták nem farkasnak néznek ki. Nem viselnek semmilyen megkülönböztető jelzést „hamis próféta vagyok“ felirattal. Sőt, juhoknak néznek ki, juhok ruhájában jönnek.

Hogyan ismerhetem fel a hamis prófétát, hogy engedelmeskedjek annak, amit Jézus mond.

Jézus azt mondta, hogy *„én vagyok az út, az igazság és az élet és senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam“*. Ha tehát bármikor is valaki azzal jön, hogy Jézuson kívül van másik út az Atyához ami nem a szoros kapun át és a keskeny úton vezet Hozzá, akkor az illető hamis próféta. Láthatjuk tehát, hogy ez a figyelmeztetés ebben a szöveggörnyezetben található.

Nagyon sok ember manapság úgy gondolja, ha az ember pozitívan gondolkodik, és megpróbál egy jó életet élni, akkor ezzel mindent megtesz, amit csak Isten elvár tőle. Ez azonban nem így van.

Azt mondja Jézus, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól, mert juhok ruhájában jönnek hozzánk. A hamis prófétákat veszélyessé teszi a tény, hogy mondandójuk nagy része igaz. Ha egy hamis próféta folytonosan csak nevetséges, abszolút hazugságokkal jönne, akkor az a próféta egyáltalán nem jelentene semmiféle veszélyt. Amint megszólalna, rögtön az első mondat után elárulná magát. A tévtanítókat tehát nagyon nehéz megkülönböztetni a valódiaktól, mert a mondandójuk nagy része igazság.

Például Herbl Armstrong mondandójának is nagy része igazság. A Jehova tanúi tanításának nagy része igazság. A nagy része annak, amit a Mormon vallás alapítója mondott, igaz volt.

Nem mindig lehet azonnal megállapítani valakiről, hogy hamis próféta, mert gyakran az igazsággal csalogatja magához az embereket. Az igazságot használja arra, hogy maga után vonja az embereket, de amikor eljutunk a lényeghez, az üdvösséghez vezető úthoz, akkor felismerhető, hogy az illető a szoros kapuhoz és a keskeny úthoz vezet-e. Vajon kizárólag a Jézus Krisztusba vetett teljes hit alapján történő üdvösséget hirdeti, vagy ehelyett inkább arra próbálja meg rávenni az embereket, hogy egy vallási rendszerbe, valamilyen vallásos szertartásba, egy adott gyülekezetbe vagy vallási közösségbe vessék a hitüket?

Ha bárki arra bíztat, hogy ne Jézus Krisztusba vedd a teljes hitedet, és százszázalékosan benne bízz az örök élet kérdéseit illetően, akkor az az ember biztos, hogy hamis próféta. Gyakran azonban az út a lényeghez egy olyan labirintuson át vezet, amely tele van fél igazságokkal. Tehát egy csomó igaz dolgot mondanak mielőtt eljutna az ember a hazugsághoz. A kulcskérdés, hogy milyen ösvényre terelnek és milyen útra vezetnek az örök életet illetően.

A hamis prófétákra az is jellemző, hogy a fő céljuk, hogy megkopasszák a juhokat, nem pedig az, hogy táplálják őket. Ahogy az emberek egyre inkább kötődnek hozzájuk, egyre nagyobb hangsúlyt fektetnek arra, hogy anyagilag is támogassák a szolgálatukat. Péter második levelében a második fejezetben figyelmeztet minket a hamis prófétákkal kapcsolatban. Meg kell jegyeznünk, hogy az egyik legfontosabb jellemzőjük a pénzéhség, hogy a végén mindig a pénznél lyukadnak ki.

2 Péter 2:1: *„De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogy közöttetek is lesznek hamis tanítók. Akik veszedelmes eretnokségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat,“* (vagyis tagadják, hogy Jézus az egyedüli üdvözítő) *aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra. Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját. Benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban.“*

A kapzsiság áll mindezek mögött: maganizokat kell árulnod majd az utcán, házról-házra kell majd járnod, vagy virágot és mogyorót kell árulnod a parkolóban és az utcasarkokon. Végső céljuk, hogy kifosszanak benneteket és hasznuk legyen belőletek, mert a kapzsiság vezérli őket és a pénz után szaladnak. Bűntudatot ébresztenek bennetek, ha nem adjátok oda mindeneteket. Még odáig is elmennek, hogy az ékszereiteket is oda kell adnotok. Vigyázzatok tehát, ha valaki a pénzre helyezi a fő hangsúlyt.

Isten nem áll a csőd szélén, nincs leégve, nincs szüksége pénzre. Istennek nincs szüksége az emberek támogatására ahhoz, hogy elvégezze munkáját. Isten képes önmagát ellátni és önmagát támogatni. Nem gyakorol nyomást az emberekre, hogy adakozzanak, mert Isten nem akarja, hogy az emberek kényszerűségből tegyék ezt. Ha valaki nyomást gyakorol rád az adakozást illetően, akkor rosszul motívál téged. Pál apostol azt mondta, hogy senki se adakozzon kényszerűségből, vagyis nyomás alatt. Őrizkedjete azoktól, akik túl nagy hangsúlyt fektetnek a pénzre, és állandóan csak pénzt gyűjtenek. Jézus azt mondta, óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül fel akarnak falni titeket mert ragadozó farkasok.

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóról fügét? Tehát minden jó fa, jó gyümölcsöt teremt, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt teremt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem teremt jó gyümölcsöt, azt kivágják és tűzre vetik. Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Nem a tanításuk gyümölcséről van itt szó, hiszen a tanításuk nagy része igazság. Ha az emberek hallják az igazságot és követik azt, akkor abból jó gyümölcs is származhat. A gyümölcs amiről itt szó van és amit itt meg kell vizsgálnunk, az életük gyümölcse. *„Gyümölcseikről ismeritek meg őket.“*

Miután figyelmeztetett minket a hamis tanítókkal kapcsolatban, Jézus a hamis hitvallással kapcsolatban is figyelmeztet.

Nem mindenki megy be a mennyek országába aki ezt mondja nekem Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Először is, fontos megjegyezni, hogy senki nem mehet be a mennyek országába, aki nem mondja azt, hogy „Uram, Uram“. Pál apostol azt mondta, hogy elengedhetetlen az üdvösséghez, hogy Jézus Krisztust Urunknak valljuk. *„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, szíveddel hiszed, hogy Isten föltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.“*

Jézus szerint, azonban, nem mindenki, aki azt mondja „Uram, Uram“ megy be a mennyek országába. A mennybejutáshoz tehát szükség van arra, hogy az illető Urának vallja Józust, itt viszont Jézus azt mondja, hogy nem mindenki jut be, aki ilyen kijelentést tesz. Egy másik alkalommal Jézus azt mondja, *„miért mondjátok nekem Uram, Uram ha nem teszitek azt, amit mondok“*. A baj ott kezdődik, hogy az „Úr“ szót gyakran úgy értelmezzük, mintha Jézus nevének a része lenne - az Úr Jézus Krisztus, mintha csak a vezetékneve lenne.

Az „úr“ igazából azonban nem a nevének a része, hanem a titulusa, címe, ez a megszólítása. Ez a cím jelzi, hogy milyen kapcsolatban állok vele. Ő az uram, én pedig a szolgája vagyok. Mivel az uram, joga van irányítani az életemet. Ha megkér rá, hogy tegyek meg valamit, akkor nem az a feladatom, hogy megkérdézzem tőle, hogy „de miért“, hanem az, hogy engedelmeskedjek neki. Hiszen a szolgája vagyok, Ő pedig az uram. Erre utal ez a cím vagy titulus.

Jézus ezért mutatott rá arra az ellentmondásra, ha valaki Úrnak nevezi őt és mégsem teszi azt, amit parancsol. Ez a kettő nem fér össze egymással. Ha tehát te Úrnak hívod és mégsem engedelmeskedsz neki, hanem lázadsz ellene, akkor része vagy ennek az ellentmondásnak.

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja, hogy Uram, Uram.“ Nem elég csak helyes, megfelelő dolgokat mondani, hiszen sokan teszik ezt. Csodálatos dolog erről beszélni. Ugyanakkor János azt mondja, *„ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedszük az igazságot“*. *„Ha valaki azt mondja: ‚Szeretem Istent‘, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.“* Lehet hogy azt mondod, hogy annyira csodálatos Krisztusban lenni, de János szerint, *„aki azt mondja, hogy Őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan Ő élt“*. Jézus azt mondta, hogy *„miért mondjátok nekem, hogy ‚Uram, Uram‘, ha nem teszitek azt, amit mondok“*.

Ennek klasszikus példája Péter, amikor Joppé városában egy Simon nevű tímár vendége volt. Dél tájban felment a ház tetejére imádkozni. Péter megéhezett, révületbe esett és egy látomást látott. Látta, hogy az ég megnyílik és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, és ebben a föld mindenféle négylábú és csúszó-mászó állata, mindenféle tisztátalan állat és ekkor hang

hallatszott, Jézus szólt hozzá: *„Kelj fel Péter, öld és egyél!”* Péter azonban így szólt: *„Semmiképpen nem, Uram”*.

Na, ne Péter, ezt nem mondhatod, hiszen ez ellentmondás. Mennyire gyakran esünk mi is ebbe a bűnbe! Vitatkozunk Istennel, megkérdőjelezzük amit mond. Ha valóban az Uram, akkor az én feladatom egyszerűen az, hogy engedelmeskedjek neki. A baj csak az, hogy gyakran elfelejtjük, hogy az „Úr” rangot vagy címet jelent. Eljön majd az a nap, amikor *„minden térd meghajol és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr”*. Vannak olyan emberek, akik most ezt nem akarják megvallani, nem akarják alárendelni magukat Jézus Krisztusnak mint Uruknek. De eljön majd a nap, amikor *„minden térd meghajol és minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus úr az Atyaisten dicsőségére”*.

A megvallás vagy beismerés itt nem azt jelenti, hogy bemehetnek a mennyek országába, mert *„nem mindenki aki azt mondja nekem Uram, Uram, megy be a mennyek országába”*. Többről van itt szó, mint pusztán arról, amit mond az ember. Több kell ehhez, mint az hogy az ember a megfelelő nyelvezetet használja.

Jézus azt mondta, hogy *„nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”* Amikor azt mondjuk „Uram, Uram”, az Istent dicsőíti és Isten akarata, hogy ezt mondjuk. De az is Isten akarata, hogy megtegyük mindazt amit parancsol.

Amikor engedelmeskedünk Jézus Krisztusnak, ezzel bizonyítjuk, hogy valóban Úr. Ha azonban nem engedelmeskedek neki, és nem teszem meg mindazt amit parancsolt, akkor egész nap mondogathatom, hogy „Uram, Uram”, de ezzel csak hiába ejtem ki az Úr nevét, hiszen nem engedelmeskedek neki, mint Uramnak.

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta előtte, nem mindenki vonatkozik ez, aki azt mondja nekem „Uram, Uram”, hanem csak az aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Ezek az emberek, akik itt Úrnak szólítják Őt, cselekedeteikről számolnak be. *„Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, vagy tanítottunk-e?”* Parancsolt ilyet Jézus, hogy tanítsunk az nevében? Hát persze. *„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözü, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik...”*

Ezek az emberek azokról a cselekedeteikről beszélnek, amelyeket Jézus nevében tettek: a prófétálásról, tanításról, az ördögűzésről, a csodákról. Jézus azt mondta, hogy *„aki cselekszi az én Atyám akaratát, az mehet be a mennyek országába”*, Jézus mégis azt mondta nekik:

Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Jézus ezzel tulajdonképpen azt mondja nekik, hogy sohasem volt igazi kapcsolatuk, nem voltak úr-szolga kapcsolatban. *„Azt mondjátok nekem: Uram, Uram, de nem engedelmeskedtetek nekem. Nem az én parancsolataimat tartottátok meg, hanem a saját kis dolgokat tettétek. Igen, felhasználtátok a nevemet amikor másoknak prédikáltatok, de a saját dicsőségetekre tettétek ezt, hogy a saját szükségleteiteket töltsétek be. Igen, sok csodát tettetek, de oly módon, hogy ezzel önmagatoknak szereztetek dicsőséget.”*

Emlékeztek arra az alapelvre, amit a 6. fejezet első részében jelentett ki Jézus? *„Vigyázzatok, a kegyességet nem az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól.“* Uram, Uram - nem tettünk-e sok csodát? Igen, de helytelen indíttatásból tettétek.

A Biblia azt tanítja, hogy egy napon mindannyiunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy megítéltsünk mindazokért a dolgokért, amelyeket itt a földön tettünk. A cselekedeteinket akkor Isten tűz által fogja megítélni. Sok olyan cselekedetünk lesz, amit elvileg az Úrért tettünk, és mégis meg fog égni, elég mint a fa, széna és a szalma. A cselekedeteink azáltal fognak megítéltetni, hogy milyen motívációból, indíttatásból tettük őket. Vajon miért tettem azt a dolgot? Azért, hogy rám figyeljenek az emberek és magamnak szerezzek dicsőséget; vagy azért, hogy Isten nevének hozzak dicsőséget? Azokért a cselekedeteinkért, amelyek kiállják a tűzpróbát, jutalmat kapunk majd Istentől.

Itt, a Hegyibeszédben azt látjuk tehát, hogy lesznek emberek, akik azt mondják, hogy *„Uram, Uram, mindezeket a csodálatos dolgokat tettük a Te nevedben!“* *„Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem ti gonosztevők“*- válaszolja majd nekik Jézus. Fontos tehát megvizsgálni önmagunkat mindennek a fényében, amiről Jézus itt beszél. *„Szoros az a kapu és keskeny az az út amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.“* *„Uram, segíts nekem, én nem akarok hiába futni.“* Borzasztó érzés lehet, hogy egész életedben futsz valami után, és azután kiderül, hogy végig a rossz úton jártál, egész életedben nem a megfelelő ösvényen haladtál.

Egyszer egy mormonnal beszélgettem és megkérdeztem tőle, hogy mit gondol az örök életről? Azt válaszolta, hogy *„nem fogom megtudni, van-e örök életem, vagy nincs, egészen addig, amíg meg nem halok“*. *„De hát addigra mára késő lesz, vagy nem?“* – vélekedtem. János azt írta: *„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.“* Nem kell a halálot napjáig várnod, hogy megtudhasd, örök életed van-e! Akkor már túl késő lesz; jobb lesz, ha most megvizsgálod melyik ösvényen jársz. Vizsgáld meg, hogy melyik kapunk mész át, és vizsgáld meg önmagadat.

Pál apostol azt mondta, hogy *„vizsgálja meg azért az ember önmagát, mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, nem esünk ítélet alá“*. Létezik egyfajta ítélet amit Isten megenged, nem szabad elítélnem téged, de meg kell, hogy ítéljem önmagam. Ez azonban nagyon nehéz dolog, nagyon nehéz önmagam megítélnem. Hiszen ki ismeri önmagát valójában? Ki az aki tudja az igazságot önmagáról? Annyira bonyolult, összetett lények vagyunk, hogy gyakran mi magunk sem vagyunk biztosak, hogy milyen motívációból teszünk dolgokat. Dávid azt mondta, *„Uram te megvizsgálasz és ismersz engem, tudod ha leülök vagy felállok, messziről is észreveszed szándékomat.“* Az a szó, hogy *„messziről“*, annyit jelent, hogy *„eredetében, forrásában“*. Ismered a gondolataimat, mielőtt még gondolnám őket. Azután Dávid azt monda, hogy *„minden oldalról körülfojtál engem. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni“*. Milyen tudásról beszél? Önmagam ismeretéről. Nem igazán ismerem magam és Isten jobban ismer engem, mint én ismerem önmagam. Ezért mondta Dávid, *„vizsgálj meg Istenem, vizsgáld meg szívemet“*. Ezért fontos felismerni azt, hogy *„csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlanul gonosz“* és elég nagy a valószínűsége, hogy önmagunkat is becsapjuk. Aki például *„csak hallgatója az igének, de nem cselekvője“*, az becsapja önmagát.

Önmagunk becsapásáról van itt szó. Pál apostól is figyelmeztet: „*ne tévelyegjétek!*“, mégis gyakran tévelygünk és becsapjuk önmagunkat. A Biblia gyakran int bennünket, hogy ne csapjuk be önmagunkat. Mivel ennek a veszélye állandóan fennáll, fontos alárendelnem magam Isten Lelkének, hogy Ő vessen fényt a szívemre. „*Vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton és Istenem te vezess az örökkévalóság útján!*“ Oda kell tehát teljesen szánnom magam Istennek, hiszen én nem ismerem magam eléggé ahhoz, hogy megvizsgáljam önmagam. Istentől kell kérnem tehát, hogy vizsgáljon meg és vezessen a helyes úton.

Visszatértünk megint oda, hogy teljesen oda kell szánnom magam Istennek, Jézus Krisztusnak.

Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát.

Lukács, evangéliumában úgy írja ugyanezt, hogy „*az okos ember mélyre ásot és kősziklára alapozott*“. Vannak bizonyos alapigazságok, amelyek az egész keresztény életünk alapjául szolgálnak. Fontos, hogy szilárd, erős alapod legyen, mert a sátán biztosan támadni fog.

A 73. zsoltárt úgy kezdi a zsoltáros, hogy „*milyen jó az Isten*“. Ez egyike azoknak az alapigazságoknak, amelyekkel tisztában kell lennünk. Lesznek olyan helyzetek az életedben, amelyek annyira borzasztónak, annyira szörnyűnek tűnnek, hogy hajlamos leszel azt mondani: „Hogyan engedhette meg Isten, hogy ez megtörténjen velem? Nem értem, hogy Isten miért tette ezt.“ Mivel nem leszek képesek mindig megérteni Istent, a sátán kihasználja a tudatlanságomat és arra indít, hogy megkérdőjelezzem Isten jóságát. Nem értem Istent, mert én csak a jelent látom, azt a helyzetet, ami annyira borzasztónak tűnik számomra, de az egész képet nem látom. Ha visszatekintek a saját életemre, annyi olyan helyzet volt, ami borzasztónak és tragikusnak tűnt az adott pillanatban. Elkecseregtem azt hittem, hogy mindennek vége, és teljesen elcsüggedtem. Azt gondoltam, ha Isten így bánik velem, akkor jobb ha feladom az egészet.

Jeremiás azt mondta, hogy „*nem szólok többé az ő nevében, egyszerűen felszedem a sátorfámat és abbahagyom az egészet*“. Isten annyira türelmesen bánik türelmetlen szolgálóival! Így utólag visszatekintve csak azt mondhatom: „Hát nem bölcs Isten, nem jó Isten? Milyen jó az Isten!“ Ez egy olyan alapigazság, amellyel tisztában kell lennem, hogy a sátán támadásaival szemben szilárdan tudjak állni a viharban.

A zsoltáros azt írja, hogy „*milyen jó az Isten a tiszta szívűekhez! De az én lábam majdnem megcsúszott, kishíján elestem jártomban. Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kínyaik. Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.*“ „Mindenkünk megvan, én pedig próbálok jó életet élni mégis annyi csapás ér, annyi szörnyűség történik velem. Nem éri meg Istent szolgálni! Hiába mostam meg kezemet ártatlanságomban, egyszerűen nem éri meg Istent szolgálni!“ majd így folytatja: „*Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.*“ Túlságosan fájdalmas volt, nem tudtam megérteni. Az életet nem tudjuk megérteni, túlságosan titokzatos, nem tudjuk felfogni. De fontos, hogy szilárd alapom legyen. Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta,

És ömlött a zápor és jött az árvíz, feltámadtak a szelek,

Akárki is vagy: bölcs, vagy bolond, mindannyian ki vagyunk téve az elemeknek. Mindannyiunknak lesznek problémái és mindannyiunknak lesznek bánatai és nehézségei. Attól

még, hogy Isten gyermeke vagyok, nem élvezek különleges védeltséget a problémákkal, a küzdelmekkel, a nehézségekkel szemben. Emlékeztek, hogy Péter azt mondta, hogy *„szeretteim, a szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közötteket, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket“*. Ahogy Péter is mondta, sok drága és nagy ígéretet kaptunk Istentől, ugyanakkor sok kellemetlen ígéretet is kaptunk. Vannak olyan ígéretek a Bibliában, amelyek egyáltalán nem tetszenek nekem. Ott van például az az ígéret, hogy *„mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Jézus Krisztusban, üldözni fogják.“* Én ki nem állom ezt az ígéretet. Örülök, hogy ez nem került bele abba a kis ígéretgyűjteménybe, ami az ágyam mellett van otthon. Nagyon utálnám, ha reggel ezt az ígéretet kellene elolvasnom.

Fontos tehát, hogy szilárd alapom legyen. A bölcs ember leásott, mélyre hatolt és a kősziklára alapozott. Pál apostol azt mondta, hogy *„más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus krisztus“*. Rá építetted az életedet? Mélyre ástál, hogy Jézus Krisztusra és az Ő Igéjére alapozz?

Azt mondja tehát Jézus,

aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez aki kősziklára építette a házát. És omlott a zápor és jöttek az árvizek, és feltámadtak a szelek és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, hanem megállt, mert kősziklára volt alapozva. Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez.

Ahogy olvasom a Hegyibeszédet, egyetértek vele, hogy ez az igazság. Az egyetértés viszont nem elég, cselekednem is kell az igazságot. Sok ember van, aki elhiszi az igazságot, de ez nem elég - cselekedni is kell azt. Sok ember elhiszi, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, és lehet, hogy ezek az emberek még azt is mondják neki, hogy „Uram, Uram“. Egyetértenek az igazsággal, de ha megfigyeled az életüket, nem az igazság szerint élnek. Elolvasom a boldog-mondásokat, és arra gondolok, hogy „Jaj, de jó lenne, ha ilyen lenne a hozzáállásom. Jó lenne békesség teremőnek lenni, irgalmasnak lenni, éhezni és szomjazni az igazságra. Igen, annyira jó dolog szelődnek lenni, és lelki szegénynek lenni.“ Hiába értek vele egyet, hogyha utána az életemet úgy élem, hogy büszke, felfuvalkodott vagyok és nem engedelmeskedem Neki. Az egyetértéssel egyrészt elismerem, hogy mindaz amit Jézus mondott igaz, de mivel nem cselekszem őket, önmagam vonom ítélet alá. Abba a csapádba eshetünk, hogy megelégszünk azzal, hogy hisszük az igazságot. Így önmagunkat hamis biztonságérzetben ringatjuk. Rámutatunk a házunkra, hogy milyen szép a tapéta, és képek is vannak a falon, van tető a fejem fölött, és nem csurog be a víz - bár ez mind igaz, tudnunk kell, hogy jön a vihar. Ömleni fog a zápor és jönni fognak az árvizek, és feltámadnak a szelek. És ha én arra építem a házamat, hogy egyetértek az igazsággal, nem pedig arra, hogy engedelmeskedem az igazságnak, akkor össze fog dőlni a házam a viharban. Cselekvőii kell, hogy legyünk az igének, nemcsak hallgatőii, hogy be ne csapjuk önmagunkat.

Amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, vagyis a Hegyibeszédet, a sokaság álméilkodott tanításán.

El tudom képzelni, hogy tátva maradt a szájuk, mert Jézus azt mondta nekik, hogy *„ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a fariezusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába“*. Ez volt a legfurcsább dolog, amit valaha is hallottak. El sem tudták képzelni, hogy az írástudóknál és a fariezusoknál léteznek igazabb emberek, hiszen ezek egész életükben a törvény szerinti igazságot gyakorolták. A sokaság álméilkodott tanításán,

mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

Amikor az írástudók tanítottak, ők sohasem úgy beszéltek, mint akiknek hatalmuk van. Az írástudók mindig úgy tanítottak, hogy a talmudot, a misnát, vagy valamelyik rabbit idézték. Ez mind a mai napig így van. Ha hallod őket tanítani, akkor olyanokat fognak mondani, hogy „Gamáliel rabbi azt mondja, hogy ez a bizonyos írás ezt jelenti“, „az a másik rabbi pedig azt mondja, hogy...“ Mindig valakitől idéznek, hogy az az illető mit hitt, vagy mit mondott az adott ígerésről; és sohasem hatalommal, tekintéllyel tanítanak.

„A sokaság tehát álméltkodott Jézus tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van.“ Ő nem a rabbiktól idézett és nem mások értelmezését idézte, sőt, tulajdonképpen az ellenkezőjét tette. *„Hallottátok, hogy megmondatott“,* tehát Hilel rabbi vagy Gamáliel rabbi ezt mondta, *„én azonban azt mondom nektek...“.* Nekik nincs igazuk, én pedig azt mondom nektek, vagyis úgy tanította őket, mint akinek hatalma és tekintélye van.

A sokaság még nem hallott ilyen tanítást, az írástudók és a rabbik nem így tanítottak. Senki nem akarta vállalni a felelősséget semmiért, kicsit olyanok voltak, mint a mai kormányhivatalnokok. Próbáltatok már valamilyen engedélyt megszerezni? Mindenki valaki máshoz küld, és senki nem akar felelősséget vállalni. Menj át arra a másik osztályra, és először onnan szerezz engedélyt. Mindenki félti az irháját és össze-vissza küldözgetnek.

Jézus azonban nyílt lapokkal játszott, nem úgy tanította őket, mint írástudók, nem idézett régi tanítóktól és más rabbiktól. Ő azt mondta, *„én pedig azt mondom nektek“,* vagy *„bizony, bizony mondom nektek“*- tehát hatalommal és tekintéllyel tanította őket. Meg is tehetette, hiszen *„neki adatott minden hatalom mennyen és földön“.* Ezzel a hatalommal tanította tehát őket, és érdekes megfigyelni azt, hogyha valaki hatalommal tanít, akkor megnyeri az embere bizalmát.

Ezért vigyáznunk kell, és óvatosnak kell lennünk, mert sok hamis próféta hatalommal tanít. Ezzel vonzzák magukhoz az embereket. A gyümölcsceikről ismerjük meg őket, és meg kell ítélnünk, hogy vajon arra az ösvényre vezetnek-e, ahol egyedül Jézus Krisztusban bízunk, vagy pedig valami másban is, például a szombat nap megtartásában, vagy abban, hogy dupla tizedet fizetek nekik, vagy abban, hogy nem eszem húst.

Jézus befejezte tehát ezeket a beszédeket. Azt gondolom, hogy jó ötlet lenne mindannyiunk számára előlről elolvasni a Hegyibeszédet, emlékezve arra, hogy *„aki hallja ezeket a beszédeket és cselekszi is azokat, az bölcs ember, aki a kősziklára építi a házát“,* és a háza nem fog összeomlani még a legeslegnagyobb viharban sem.

Atyánk, annyira hálásak vagyunk, hogy tanulmányozhatjuk az ígéreteidet. Urunk, hallottuk az igazságot és egyetértünk vele. Kérünk, most segíts nekünk megélni az igazságot és megmaradni benne. Jézus nevében, ámen.